Quelle: http://manuscripta.at/?ID=26144
Copyright: Admont, Benediktinerstift

tanto magis gla ei excrescit. Quomodo ad huc
loquitur: hoc enim in diciem est quod uiuat quod
in ore omium uersatur quod omes eum admirant
et beatificant. Qui enim admonet alios ut iusti sint
loquitur: non enim tantum pficit sermo quantum passio
illi. Sic enim eclum tantum apparens loquit sic et ille dum
in memoriam uenit. Nunquam enim erit in tanta ad
miratione si mille linguas haberet si uiueret in
quanta nunc admiratione est. Hec gla non ad qui
rit sine piculis aut simplicitate neq; periit fide
enoch translatus est ut non uideret mortem fides
quam abel ostendit qua ratione acsi post illum fuit s.
illa que carea illum puenerit idonea erant ad reuocan
dum eum et dehortandum. Quomodo inquit puidebat
ds quo periturus erat. Dixit enim ad eum. Peccasti non
adicias ad huc. Honoratus est quidem ab eo s. nec
dum ei retribuit neq; hoc eum ad segnitiem ad duxi
t aptat semetipsum qd op est laboribus et piculis. Ecce
abel honorauit dm et non ei retribuit quid ei utili
tatis e discedenti. Penas affert pecpit quid illi ex
hoc pdesset. Ponam quia fr acerba recepit ulti
onem. Quod ad occasum. Nichil tale aptat semetip
sum dixit neq; cogitauit s. hec huiusmodi cuncta
pransiens intellexit quin si ds est omnibus modis
etiam retributio erit cum nichil aut de resurrectione
sciret. Si autem illi qui nichil de resurrectione sciebant.